

kalipsoknjiga.rs

Tajne Rajskih papira su priča o sjaju i bedi medija, prolaznosti i krhkosti slave i uspeha, ali pre svega o ceni kojom se u današnjem svetu plaćaju sloboda govora i borba za pravdu. Junaci su izmešteni iz Srbije, pa i bilo koje realne države, ali baš zato (ili uprkos tome) donose geografski univerzalan zaplet – nešto što u svetu kojim vladaju organizovani kriminal, duboka država i politički instruisani mediji kao njihove ispostave, može da se dogodi bilo gde.

Ipak, bitan je pojedinac, onaj ko svesno ili nesvesno dirne tamo gde ne sme i postaje društveni otpadnik, koji gubi sve, ponekad i sam život. Tu već prepoznajemo sopstvenu realnost i sudbine kolega koji su svoju borbu platili slobodom, životom ili zdravljem. Zato je ovo jedno uzbudljivo štivo, bogato dramskim preokretima, ali istovremeno i pogled na sumornu stvarnost od koje zapravo nema bega, jer ona je u svojoj biti trenutno svuda ista.

Tamara Skrozza, novinarka

K

Branislav Kocić
TAJNE
RAJSKIH
PAPIRA

Tihí okean

knjiga br. 19

izdavač
Kalipso knjiga

autor mape
Srđan Cakić

© Branislav Kocić, 2023.

Inspirisano istinitim događajima
i stvarnim svetom!

hronologija rajskih ostrva

Luritanija na zapadu i Agarta na istoku čine arhipelag poznat kao Rajska ostrva. Nalaze se usred Tihog okeana i najusamljenije su naseobine ljudi na svetu.

Pre mnogo godina bili su deo iste celine. Jedan narod. Sebe su zvali „narod Rajskih ostrva”.

***

U prvoj polovini XX veka Aboridžini i kreoli su se izborili prvo za delimičnu, a potom i za potpunu nezavisnost od kolonizatora.

Šezdesetih godina, gerilci potpomognuti KGB-om, preuzeli su na istoku vlast smenivši dotadašnji režim guvernera Sančeza.

Od tog trena sve se preokrenulo. U samo jednoj generaciji, ljudi su zaboravili svoje korene.

***

Po naredbi vrhovnog komandanta Agarte Karuska I, sredinom 1970-ih vojska i omladinske brigade počeli su da grade bedem koji će zauvek rastaviti dva sveta. Pravi razlog za takav poduhvat najverovatnije je bio da se spreči dobrovoljno iseljavanje nezadovoljnog stanovništva iz zemlje. Nakon masovne

mobilizacije omladine i pravog ushićenja stanovništva, gradnja je najednom obustavljena bez objašnjenja...

Tokom 1980-ih, mladi političar, tek izabran u Predstavničkom domu Luritanije, Robert Palmer (kasnije guverner) predložio je da ta vlada treba da završi izgradnju bedema koji će zauvek razdvajati Zapad od Istoka. Demokrate, koje su imale većinu u Kongresu, oštro su se usprotivile i plan nikad nije sproveden u delo.

I dan-danas postoje započeti radovi na severu i jugu, između kojih je veliki prazan prostor (u oba naroda poznat kao „krijumčarski prolaz”).

***

Obe strane su tokom hladnog rata sprovodile rigorozne indirektno ili direktno kontrole stanovništva u strahu od petokolonaša u sopstvenim redovima.

U Luritaniji oba doma Kongresa izglasala su Karterov zakon, po kome je Bezbednosna agencija imala ovlašćenja da prema svakom na kog se imalo sumnja da je komunističar primenjuje stroge mere koje inače nisu bile praksa. Zakon je kasnije ukinut, ali tokom njegove primene veliki broj ljudi se suočavao sa pritiscima na poslu i neosnovanim višemesečnim pritvorom, uz razne metode mučenja za iznudu iskaza. Na kraju, više od trećine njih je procesuirana i osuđena, ali bez utemeljenja na valjanom materijalnim dokazima.

Veruje se da zapadni svet nadalje nije primenjivao slične prakse...

današnja situacija u vezi s tim

Na Agarti i dan-danas postoje tajni politički logori, a najozloglašeni je Nestor. Na papiru, vlast zakonskim aktima zabranjuje svako nehumano postupanje prema zatvorenicima,

a u Ustavu takođe piše da niko bez osnova ne sme da bude osuđen. Međutim, ima sudija koji i danas osuđenike šalju u aktivne političke logore, mada se administrativno vode kao nacionalni zatvori. Mediji koji su izveštavali o tome su cenzurisani i zabranjeni, zbog čega je Agarta bila pod delimičnim sankcijama, pa su neke slobode na papiru ponovo dozvoljene, ali samo u lokalnim medijima koji zavise od državnog budžeta.

Vladaju zakulisne priče da i na Luritaniji postoji legalan vojni zatvor još od 2001. godine i da se nalazi na jednom od izolovanih južnih ostrva, za slučaj ratne opasnosti ili sličnih „vanrednih” stanja. Sve značajnije novine na ostrvu ignorišu ovu temu i drže se toga da se „zapravo radi o fabrikovanoj laži koja je deo komunističke neprijateljske propagande s ciljem da nipodaštava demokratiju i postojanje ljudskih prava u Luritaniji”.

***

Nakon perioda previranja između Istoka i Zapada odnosi su kulminirali i sve veća napetost umalo da izazove otvoreni sukob. Naime, 1986. došlo je do nerešivog spora oko prava na mirnodopsko osvajanje teritorija u Homoljovskim vodama – radilo se o „Prokletim atolima”. Ovaj arhipelag je deo najsevernije grupe ostrva i atola koji se nalazi blizu oba dela Rajskih ostrva.

Tokom istorije, ostalo je nenaseljeno i bez međunarodno priznate vlasti ijedne države.

Iako je malčice bliža zapadnoj obali, jedna omanja diplomatsko-vojna ekspedicija Agarte uputila se na centralno ostrvce kako bi postavila crvenu zastavu sa srpom i čekićem. Naravno, događaj je praćen uz pompu i sve velike počasti, što je odjeknulo na Zapadu kao udar komete.

rat između Luritanije i Agarte

Mesec dana kasnije, Luritanija je poslala jedan ratni brod, čija je posada lako razoružala stacionirani vod „crvene” vojske i poslala ih kući s porukom da je to po osnovu održanja odavno već pravno luritanska teritorija, samim tim što je dva kilometra bliža zapadnoj obali.

Agarta je poslala čitavu fregatu, koja je otpratila luritansku posadu kući s porukom da neće moći baš tako. Skidajući zastavu, komunistički admiral je vratio na isto mesto istočno državno obeležje.

Luritanija je dva meseca kasnije zauzela sva severozapadna ostrva i atole utvrdivši tamo nekoliko luka i vojnih baza.

Ženevska konferencija održana tim povodom sprečila je mornaricu Agarte da izazove veće ratne sukobe. Mirovni proces je iznedrio sporazum kojim je obema podjednako bio dat suverenitet.

Međutim, Agarta je prekršila sporazum godinu dana kasnije, nakon čega je zauzela nekoliko atola. Isto je učinila i Luritanija nakon nekoliko dana, samo 10 km južnije zauzimajući manji broj ostrvaca.

Usled velike nestašice namirnica na Istoku 1989. i sankcija UN zbog represije režima i gušenja sloboda, Agarta je svojevolumeno napustila sve položaje u Homoljovskim vodama, nakon čega je Luritanija zaposela Proklete atole, pa je tako imala potpuni suverenitet na Zapadu.

Za Agartu je ovo bio najteži nacionalni poraz, dok je cela Luritanija slavila pobjedu, iako su sve teritorije i dan-danas gole, nenaseljene, bez rudnih i drugih prirodnih bogatstava, s kamenitim plažama prekrivenim crnom zemljom, koja više liči na uglj nego na pesak.

Početak 1990-ih buknuo je novi rat (nakon pobjede Agarte u trci s naoružanjem), nekoliko meseci nakon iznenadnog raspada Sovjetskog Saveza (što se smatra jednim istinskim motivom sukoba kako bi se zamaskirala činjenica da se uspostavljao novi svetski poredak). Mornarica Agarte je 1. 5. 1992. ujutru otpočela vojne operacije teškim granatiranjem Džekob Sitija (glavnog grada Luritanije, sa preko dva miliona stanovnika). Jezgro grada je bilo srušeno do temelja. Nemilosrdno granatiranje je bilo osveta za Proklete atole. Grad je jedva odbranjen spoljnom intervencijom NATO-a, i usledilo je primirje od petnaest dana.

Nakon toga, dve godine su vođene pomorske bitke, iz kojih je uglavnom Agarta izlazila kao pobednik. Mnogi istoričari smatraju da se nisu vodile prave bitke u vojnom smislu, već da se radilo o kratkoročnim incidentima na otvorenom moru i u Homoljovskim vodama, gotovo uvek bez žrtava.

Dominacija Agarte je prekinuta 1995, kada je kontroverzna raketa sa NATO vežbi u Norveškoj počela pomalo da naginje ka vazdušnom prostoru Ruske Federacije, i baš dan nakon što je Boris Jeljcin u sekundi odustao od pritiska crvenog dugmenceta. Bezbednosne snage Luritanije su 25. 1. 1995, pomoću raketnog sistema manjeg dometa, srušile sa zemljom dve strateški najbitnije vojne baze u priobalju Agarte. Tom prilikom je došlo do „kolateralne štete” jer je stradao veći broj civila, budući da se jedna od meta nalazila u naseljenom delu grada. Nažalost, bio je pijacan dan.

Akcije NATO-a i Luritanije mnogi analitičari i vojni komentatori smatraju usaglašenim manevrom.

Međunarodni sud pravde je granatiranje Džekob Sitija osudio kao ratni zločin, iako je za to odgovarao samo zamenik kapetana, dok je diplomatskom tajnom intervencijom sprečeno suđenje za stradanje civila na Agarti.

Nedugo zatim, rat je faktički prestao.

mir na rajskim ostrvima

Nastupio je period mira...

Kako nije potpisan nikakav zvaničan sporazum, i dan-danas bezbednosne snage obe zemlje funkcionišu kao da su još uvek u neposrednoj ratnoj opasnosti. Vojne flote i pripadnici granične policije gledaju se kroz nišan gotovo trideset godina, na sreću, bez ijednog ispaljenog metka.

Ne postoji zvanična diplomatska komunikacija među njima, niti se ljudima sa obe strane dozvoljava prelazak granice razdvajanja, osim u izuzetnim i tačno navedenim okolnostima, propisanim još 60-ih godina prošlog veka. Političari su tim merama stanovnike obe zemlje stavili u samoizolaciju, budući da nije bilo druge nacije u prečniku od 3000 kilometara.

Nakon navikavanja na takav mir, mnogi analitičari su razdoblje nakon 2000-ih nazivali periodom detanta jer je počelo otopljanje odnosa.

ekonomija rajskih ostrva

Robna razmena je imala striktna ograničenja u pogledu proizvoda i kvota, ali je bila dozvoljena. Uglavnom se radilo o proizvodima koji podmiruju osnovne životne potrebe – poput hrane i lekova. Sve ostalo se nabavljalo prekookeanskim rutama iz dalekih zemalja. Ono što su obe ekonomije mogle da proizvedu i razmene daleko jeftinije plaćalo se duplo skuplje zbog datih okolnosti.

Javna je tajna da oduvek postoje dobro razvijeni kanali šverca koji funkcionišu sve vreme. Tu je razmena daleko veća, a poslednjih dvadeset godina gotovo i da nema kontrole.

Za to vreme Luritaniya se brže razvijala zbog ulaganja u turizam, a posebno zbog stvaranja poreskog raja za bogate, budući da su još 1970-ih mnogi iz sveta biznisa i politike sa svih meridijana počeli da sele svoj novac i predstavnštva firmi

u poslovni kvart Džejkob Sitija. Brojni strani časopisi su 2000. godine proglasili Rajska ostrva (pod ovim se ranije mislilo prevashodno na Luritaniyu) za najbolju turističku destinaciju na svetu i taj status je zadržan do danas.

Poslednja turistička sezona u Luritaciji je zakazala zbog opasnosti od samoubilačkih terorističkih napada koji su se 2015. i 2016. nizali širom sveta. Turisti su se plašili ove nove pošasti i odlagali su letovanja do daljeg. Pojavila se bojazan da će panika vladati unedogled.

Luritaniyu nimalo nije zanimala ostrvska hronika, trebalo je ponovo privući ljude na sve moguće načine... Hladni rat ne dovodi turiste, te je sada demode.

***

Za to vreme Agarta je otvarala granice jedino za komunističke zemlje ili one koje su okarakterisane kao antizapadne.

Početak 2000-ih mnogi milijarder iz Rusije i Kine, Irana, Venecuele kupovali su ostrva oko obala Agarte. Kada je to uzelo maha, počelo je da se postavlja pitanje neophodnosti komunizma i društvene svojine.

Propagandna grupa Komunističke partije („Služba za cenzuru i društvenu odgovornost”), koja je kontrolisala narodne novine *Borbu*, širila je dezinformacije da zidine koje se podižu preko noći oko spornih ruskih i kineskih imanja zapravo zida vojska koja razvija novo oružje u odbrambene svrhe (kišobran od raketnog udara), a sve u cilju skrivanja imovine partijskih drugova i prijatelja iz sveta.

Međutim, u detantu nije bilo blagonaklonosti ka opravdavanju takvih postupaka. Zato je za Istok bila pokrenuta politika „stalnog rata i pripravnosti”. Svakodnevno je u člancima objavljivano o mogućem novom sukobu sa Luritacijom. Sve izjave zvaničnika ili javnih ličnosti sa Zapada izrečene u bilo

kom kontekstu u *Borbi* bile su potencijalno huškanje ratom ili govor mržnje uperen protiv naroda Agarte.

Usledila je tiha internet cenzura i gašenje nepoželjnih inostranih medija na ostrvu kako bi se sprečilo da istina dopre do šireg sloja stanovništva koje je i dalje bilo nesebično „na braniku otadžbine”, ali to ipak nije urodilo plodom.

Centralni komitet partije plašio se da ne dođe do prezasićenja režimom, te se razmišljalo o dva moguća rešenja:

General Blanco, drugi čovek Komunističke partije Agarte (proslavio se kada je komandovao granatiranjem Džejkob Sitija), planirao je da sprovede reforme slične onima koje su se dogodile u Kini i Vijetnamu, ali to bi moglo da znači slom Komunističke partije na Istoku; a drugo – „najbolje bi bilo da sve ostane isto”. Za to im je bila potrebna nova kriza, za koju Zapad posle novog talasa terorizma još uvek nije bio zainteresovan. Međutim... Ne lezi, vraže.

Zamrznuti konflikt je kao vulkan koji spava – nikad se ne zna kada i zašto može ponovo da se probudi...

prolog

Vašington, Okrug Kolumbija, 2017.

Greg naglo ustade iz kreveta kao da ga sam đavo probode po bedrima. Okupan u sopstvenom znoju.

Trebalo mu je par sekundi da se pribere i shvati gde se nalazi.

Gubitak mirnog sna je prevelik gubitak u životu – pomislio je, ali uzalud, ustade rezigniran. Otišao je do frižidera kako bi uzeo pakovanje leda iz komore.

Zavali se u stolicu da se još malo pribere. Znao je da mu nema više spavanja. Stavio je dovoljno kocki u balantajns da se čaša dobro oznoji.

– Dojadilo mi je više ovo! – izgovori naglas. Uze telefon i pozva jedini broj u imeniku.

Gledao je kroz otvoren prozor u svetlom obasjana zdanja. Zgrada Kongresa na Kapitol hilu, poznati obelisk podignut u čast prvog predsednika i Linkolnov memorijalni centar odlično su se videli odatle. Odudarali su od svih drugih objekata po svojoj gabaritnosti.

Zurio je u tom pravcu gledajući samo u jednu tačku u daljini.

Telefon mu je klizio niz grudi. Nije bilo odgovora sa druge strane linije.

– Treba mi cigareta!

– Uhhhh – još se nije navikao na klimu u prestonici.

Baci pogled ispred sebe ka nahtkasni. Danima je bio tu da mu bode oči. Baš zato da bi mu bio pri ruci kako bi konačno učinio ono što je dugo planirao!

Uze ga.

– Došlo je vreme, moj maleni prijatelju! Predugo smo ćutali. Klik...

Pritisnuo je dugme za premotavanje na sada već pomalo izandalom i izgrebanom diktafonu.

Sve je radilo savršeno kao do pre koju godinu. Jedinствен zvuk, hipnotišući, ispunjavao je sobu.

Klik – isključi...

– Ovo nije život! – svetlost koja je dolazila spolja otkrivala je njegovu zapuštenu bradu i neošišanu kosu.

Klik – uključi ponovo...

Pokušavao je da kaže što je naumio, ali kao da mu je neka nevidljiva sila oduzimala moć govora.

Klik – isključi...

Klik – uključi u isti mah...

Nije mogao da se oslobodi agonije zbog gušenja kada je ostajao bez daha gledajući smrti u oči. Udarce je još osećao po telu iako je bol već odavno iščezao.

Klik – isključi.

Odgurnu od sebe ono što mu je bilo najbliže. Čulo se iritantno škripanje stolice.

Ustade prilično uznemiren.

Ode po svoju tabakeru.

Gledao je u zid koji je izlepio novinskim člancima *Starsa*, *Džekob tudeja* i par ostrvskih tabloida.

Natpisi su se nizali po celom zidu:

Guverner osuđuje postupke svog sina zbog sudelovanja u pranju novca od prodaje droge.

Visoka zvaničnica Konzervativne partije Silvija Mendez za naš list otkriva: Laž je da posedujem akcije korporacije Stars.

Moja sestra nije vlasnica firme koja se pominje. To je napad na partiju, ne na mene, rekla je Silvija Mendez, guvernerov savetnik za medije.

Imam pravo da kupujem akcije Starsa kao i svaki drugi građanin. Ovo je slobodna zemlja!, izjavila je Silvija Mendez podsećajući javnost na teško izvojevanu slobodu i pravo na imovinu.

Vođa demokrata Martin Polanovič podneo neopozivu ostavku na sve stranačke funkcije iz zdravstvenih razloga. Ostavio mandat narodu!

Kao socijaldemokrata, verujem da moram biti pre svega moralno odgovoran pred onima koji su me izabrali, ne želim vlast ako nisam u stanju da je obavljam, izjavio je Polanovič.

Edvard Klejton otišao u prevremenu penziju, upražnjeno mesto direktora Bezbednosne agencije.

Robert Palmer Junior osuđen na godinu dana zatvora, šest meseci pritvora biće uračunato u kaznu.

Stivenson, bivši potpredsednik Konzervativne stranke, sada se bavi finansijama, iznenadili biste se kako izgleda sada...

Silvija Mendez, visoka zvaničnica Konzervativne partije, za naš list otkriva: Presuda Robertu Palmeru Junioru potvrđda da guverner beskompromisno obavlja svoju dužnost u interesu nacije!

Čitao ih je redom, mada već odavno zna svaki članak napamet.

Klik!

– Zovem se Greg Milanković – zastade – nekad sam vodio emisiju na televiziji. Daleko, daleko, daleko odavde – ispusti dim iz pluća, kojima je prethodno udahnuo sve otrove. – Pre više od godinu dana započeo sam novi život, ostavljajući stari daleko iza sebe...

Čuo je „glasno” kapanje kapljica vode sa slavina u kupatilu.

Pau! Pau! Pau! – podsećalo ga je na pucnje iz pištolja. Svaki put je grčio vrat kao da se opet sve isto odigrava.

Klik – isključi.

Nastavi opet prkosno da čita članke po zidu tražeći preko potrebnu snagu:

Sin guvernera dobio nanogicu! Ovo je za mene gore od zatvora, ni hektar zemlje ništa ne znači ako vam ga neko ograničava, izjavio je kontroverzni plejboj.

Podrška Palmeru, konzervativci su se usprotivili guvernerovoj ostavci!

Rajski papiri su pokušaj slabljenja Luritanije! Neprijatelj će pokušati lažima da zavara domaću javnost.

Ponovo isplovio ratni razarač Agarte blizu Homoljovskih voda.

Dona Patrisan se slikala gola za Plejboj, pogledajte njene vrele fotografije.

Turizam opet najbitnija privredna grana Luritanije, ekonomija raste, dolaze novi ljudi u obe stranke, kažu politički analitičari.

Guverner dao obećanje pred izbore: Zatvorićemo Portanamo sledeće godine!

Ispovest Done Patrisan: Priznajem, bila sam bliska sa Palmerovim sinom, ali sada je to samo ružna prošlost, nemam problem da to priznam javno.

Guverner otpočeo zvanično kampanju za reizbor. Razvoj ekonomije i turizma glavna okosnica kampanje!

Komunistička partija Agarte ostaje jedina stranka, reforme ekonomskih zakona treba da donesu prosperitet na Istoku.

Nije bitno da li je mačka bele ili crne boje, važno je da lovi miševе, izjavio je drug Blanko.

Robert Palmer odgovorio na otvoreno pismo generala Blanka: Mir je jedini put ka blagostanju i prosperitetu Rajskih ostrva! Ali ko se mača lati, od mača i strada!

Agarta ponovo zveckа oružjem!

Robert Palmer odbio da se rukuje sa generalom Blankom prilikom zasedanja Skupštine UN. Zbog nevinih žrtava tokom bombardovanja, Blanko će za mene zauvek biti ratni zločinac!

Robert Palmer najavio najveću vojnu vežbu do sada. 'Niko više nikada neće moći da bombarduje Luritaniju, a našа vojska može da sravni sa zemljom svakog protivnika.

Mornarica Agarte izvodi vojnu vežbu 'Posejdon' samo 50 km istočno od Prokletih atola!

– Svi su zaboravili na Papire! – tresnu rukom o sto.

Ode do kuhinje usplahiren. Preturao je nekoliko minuta nervozno po fioci.

Napokon je pronašao!

Zagleda se. Zapakovao ju je odavno u zaštitni celofan kako bi je sačuvao od propadanja i oštećenja.

– Moj kec iz rukava! – zamisli se...

– Gregorije, čekam te na pivu u „Sneku"! – posebno ga je bolelo zbog ljudi kojih više nema i koje više nikada neće videti osim u svojim živim sećanjima.

Krenu mu suza. Stegnu pesnicu. U tom trenutku pogled mu je bio ispunjen mržnjom i ničim više!

Poče da govori u želji da krene silovito, oštro, u samu srž.

Klik.

– Gde baš sada?

Klik – prekinu zbog poziva koji je čekao.

– Bato. Jesi dobro? – začu se Doloresin glas sa druge strane.

– Da, da, ne brini.

– Došlo je vreme? Približava se. Da li si spreman?

Tajac...

– Bato?

– Spreman sam – proguta knedlu u grlu. – Idemo za Berlin da uništimo gadove!

– Bilo je krajnje vreme! Ponosna sam na tebe! – sa radošću je primila vest koju joj je saopštio.

– Bukiraj let na vreme – gledao je u poslednji novinski članak koji će ubrzo naći svoje mesto na zidu. Pisalo je: „Guverner Palmer za dva dana govori o migrantskoj krizi na Minhenskom bezbednosnom forumu!”

– Džon je u pravu, ovo je jedino što ih može uništiti. Samo ovo – gledao je fotografiju na stolu.

– Ne brini. Da li će on biti sa nama?

– Ne bi propustio ovo ni za šta na svetu!

– Javljam ti kasnije kad imamo let.

– U redu, moram da porazgovaram sa svojim malenim prijateljem.

– Ne prekidaj vezu...

– Požuri, ne želim da izgubim koncentraciju!

– Ne pričaj baš sve kako je bilo...

– Ne mogu drugačije! Pričali smo hiljadu puta o tome. Samo gola istina.

– Dobro. Pokušaj da me prikažeš u boljem svetlu... Znaš. Kad sam bila...

– Žalim slučaj. Kako za mene, tako i za tebe. Vidimo se. Ljubim vas – prekinuo je vezu.

Krenuo je ovog puta mirno, staloženim glasom. Upravo od dela odakle priča i treba da krene...

Klik.

Gde god da odem, kada zatvorim oči, vidim uvek isto...

Prirodne lepote kojih nema ni na razglednicama koje se štampaju širom planete. Bog nam je ovim parčencetom sveta dao nadu da nakratko poverujemo u postojanje večite lepote. Hiljade turista sa svih strana daju grdne pare kako bi stigli do dragulja usred beskrajnog plavetnila, u samo srce Okeanije... do mog doma!

U uhu još čujem ljude na sve strane; voze glisere, surfuju, nazdravljaju i smeju se.

Atoli-rizorti sa bungalovima na vodi i sada su sigurno već prebukirani turistima. Khahom-Halom ostrvce se smatra

najskupljim letovalištem na planeti. Zeleni rizort je takođe luksuzan, sa malo „lošijom” uslugom, ali možda najlepšom bojom vode i mekim belim peskom na svakom centimetru obale nedaleko od Džekob Sitija.

Na osam kilometara dugačkoj Porto Plazi stalno je tekla reka ljudi, i noću i danju. U severnom delu nizali su se hoteli – „Hilton”, „Ridžent”, „Internešenel” i drugi koji su bili rezervisani za bogatu klijentelu, a u sredini i južno nalazili su se barovi i diskoteke koji su radili danonoćno. Kristalna obala krasila je hiljade selfija svakog dana u sezoni. Gosti ili lokalci, svejedno, svi su bili stalno nasmejani. To je mesto gde odmor postaje bajka.

Pre onog što se izdešavalo, karijera mi je zaista cvetala. Postao sam poznat, sa mnogo para u novčaniku i bitnih poznanstava u telefonskom imeniku. Vozio sam dobar auto, imao sam skup sat, odelo za svaku priliku i mnogo lepih žena oko sebe.

Svet je bio pod mojim nogama.

I sve je počelo tamo... na Rajskim ostrvima!

PRE RAJSKIH PAPIRA...

*Luritaniya, Džejkob Siti, 2016.
– Rajska ostrva, gradska plaža – Porto Plaza*

– **L**judi, ljudi! Gledajte me ovamo svi – obožavao sam da govorim na megafon. Davao je svakom glasu, te i mom, neustrašiv odjek. Na trenutak, nekoliko stotina ljudi slušalo me je pažljivo upijajući svaku izgovorenu reč.

– Neka niko od vas ni na jedan tren ne gleda ka kameri! Pustite Rikarda da radi svoj posao. Da li smo se razumeli?

– Gregorije, zar neće biti previše...

– Šta previše?

– Pa znaš... izveštačeno? – upita me koleginica iz režije koja mi je asistirala. Pekli smo se po najgorem suncu.

– Gledaocima treba dočarati vrelinu. I da... da ne zaboravim slučajno. Voda!

– Kakva voda? – vodeći kamerman me je gledao izgubljeno.

– Kad se kadar premešta ulevo, kamera mora što više da zahvata čistu i prozirnu vodu. Prosečni gledalac će da se primi na to sto posto. Iz ovog ugla vidi samo sebe kroz objektiv, poistovećuje se s tim. Instinktivno.

– Znam, šefe, sto puta si nam pričao – kamerman je klimao glavom.

– Ako treba, ponavljaću još hiljadu puta samo da niko ne zabrlja! – vukao sam noge kroz pesak proveravajući da li je sve onako kako sam zamislio.

– Greg, treba li i gaćice kod devojaka da budu određenih boja? – pratila me je u stopu.

– Debela, nije ti neki štos.

– Ma kakav štos, ozbiljna sam. Vidim da paziš na svaku sitnicu – uozbilji se shvatajući da ne volim šalu na svoj račun.

– Koliko će to da traje? Ne mogu deca toliko da izdrže – kaza lokalna nastavnica fizičkog.

– Neka samo svako radi šta mu je rečeno, a razmišljanje prepustite meni.

– Gospodine, deca su, ne mogu da izdrže na suncu... Moram da brinem o njima, postaju nestašni jer su žedni – nastavnica je počela da mi se žali. Od samog starta nisam mogao to da slušam.

– Ma deca su to... Obećajte im nešto tamo...

– Kako da obećam? Šta da obećam?

– Bilo šta, samo da se smire malo. Kažite da nema testova do kraja godine. Odrasli ste, smislite nešto...

Ona je ostala u čudu.

Silvija Mendez glavom i bradom stajala je pedesetak metara iza nas u jednom od bič-barova. Zasukala je rukave elegantne bele ženske košulje. Svi na setu su se trudili da zadovolje moje kriterijume, a moja glavna briga je bila da se sve sviđa njoj.

– Ženet, od tebe ne očekujem ništa manje od perfekcije – iskusna voditeljka nije imala tremu.

– Znam da radim svoj posao... Biće sve OK.

– Devojko. Devojko. Devojko!

– Ja?

Uplašio sam je jer sam čas koristio megafon, čas ne.

– Da, ti. Stajaćeš kako sam ti objasnio. Evo, tačno ovde, označili smo ti mesto u pesku.

– Ali tu neće moći da dođe do izražaja celo moje telo.

– Nije ti ovo revija. Plaćena si da ideš tamo-amo. Bitno je da se guza vidi iz tog ugla.

– Neću ispasti dovoljno lepa. Ipak je to CNN.

– Dušo, moj je posao da ispadneš dovoljno lepa. Da li smo završili s tim?

– Šta ćemo sa Donom? – upita me asistentkinja.

– Ona je šlag na torti. Dona, draga – pridoh joj.

Ispijala je koktel ispružena na ležaljci ispod baldahina. Okruživale su je tropske biljke. Nosila je ogroman beli šešir koji se savršeno uklapao sa elegantnim kupaćim kostimom.

Tačno od njene ležaljke počinju privatne plaže najboljih hotela. Namerno sam odabrao ovo mesto za snimanje jer će se videti sva raskoš i glamur Porto Plaze.

– Dušo, moraćeš da skineš naočare. Ljudi te neće prepoznati.

– Nije problem – nastavila je da ispija hladno piće kao da se uopšte ništa naročito ne događa oko nje.

– Skini i šešir.

– Zar zaista moram?

– Izdrži, molim te. Treba nam samo minut. Štaviše, budi samo u kupaćem. Želim da izbaciš sise. Osloni se na drugi kuk da te kameraman lepo usnimi – slepo je slušala sve što sam joj govorio. Doduše, uz blago negodovanje.

– Zadovoljan?

– Da. Želim da gledaoce zaintrigiraš... neka razmišljaju da li si to zaista ti?

– Hvala što mi laskaš, ali ne znam da li sam zaista toliko poznata u Americi?

– Nisi se pojavljivala u javnosti neko vreme, ali sada kada si opet u žiži, više je nego jasno da tebe niko nikada ne može da zaboravi.

– Laska mi i to što se zanimaš za moju karijeru. Da li da se nadam skorom gostovanju u emisiji?

– Prićaćemo o tome. Čemu žurba?

– Srce, nisam žena koja voli da čeka. Obično dobijam ono što hoću, onda kada hoću.

– Oh, dobićeš ti sve što treba, ne brini.

– Šefe! Bliži se – čuo sam kroz bubicu.

– Tiše, kobilo, probićeš mi bubne opne! – ubrzao sam se kako bi se što pre vratio iza prve kamere.

– Izvini! – čulo se ponovo. Vratio sam se na startno mesto.

– Gospodine, ništa niste rekli za decu? Plašim se da ne mogu da izdrže još mnogo – upita zabrinuta nastavnica ne mareći što me iritira da slušam ista pitanja sto puta.

– Ma izdržaće. Oni su vam ko kamile, pre ćete vi da geknete nego oni.

– Ju! Kako to razgovarate sa mnom?

Okrenuh se da dodam megafon asistentkinji kako bi ga popravila.

– Gospodine Milankoviću, vama se obraćam! Uostalom, ne znam ni što ste zapeli da moramo da budemo ovde?

– Deca su uvek dobra reklama. To nikada ne izlazi iz mode, isto ko crne cipele i veliki...

– Greg, bespotrebna su ta poređenja – prekinu me asistentkinja popravivši megafon.

– Deco! Odlično, sad radi dobro – pojačao sam ga na najjače. – Deco! Nemoj slučajno da je neko gađao kamermana. Lično ću ga išibati.

– Gospodine, zar se tako priča sa decom? – nastavnica je bila zapanjena mojim rečnikom.

– Ne brinite, gospodo, znam šta radim. Otkad je sveta i veka, uvek se nađe neki magarac. Jedino uvek razumeju jezik nasilja.

– Ju, bože. Užas! – prekri lice.

– Studenti! Igrajte prokletu odbojku sa osmehom. Nemoj da se neko zaneo, niste na jebenom svetskom prvenstvu! Nemoj neko da izigrava braću Grbić protiv braće De Gor.

– Znamo, Greg!

– Gregorije. Vreme je! – kaza uzbuđeno koleginica iz režije čijeg se imena ne sećam.

– Nemojte da razočarate! Budite kul – silno je odjekivalo. – Sjajno je zvučalo poslednje što sam rekao, zar ne?

– Znaš šta mi se najviše dopada kod tebe? – oduševljeno me je pratila.

– Moje oči?

– Ha-ha-ha. Ne, volim što si opušten, čak i kad si nervozan zato što ti je nešto bitno.

– Svaki dan mora biti bolji od prethodnog! To nam je sveta misija.

– To si rekao u prošloj emisiji! Moram da počnem da zapisujem sve šta govoriš.

– Sestro, zapisujem ja. Ovde su sve lekcije koje treba da naučiš – izvadio sam diktafon iz džepa. – Sve što je ikada bilo koji svetski šmeker rekao nalazi se ovde.

– Stvarno?

– Koji si ti idiot. Ne, stvarno, razume se... Mnogi frajeri su odavno kod boga na istinu... Ne mogu sad da objašnjavam. Još koliko je ostalo?

– Još dvadeset sekundi po mom satu.

Gledao sam u displej na njenom tabletu. Zatrpavao sam je svime i svačime kako bih komandovao s „rukama u džepovima”. Nije bilo kavaljerski, ali „moglo mi se” jer sam joj bio šef.

– Brže! Uključite video-bim, ali isključite zvuk da ne odzvanja tamo u emisiji.

„A sada prelazimo na druge novosti... Rajska ostrva smatraju se turističkom destinacijom broj jedan već godinama. Ako ne verujete meni, tu su brojevi. Statistike ukazuju da su najposećenije mesto na svetu gotovo svake godine 21. veka”, govorio je poznati američki voditelj.

„Postoji mogućnost da se to ipak promeni zbog trenutne situacije u svetu.”

– Zapamtite! Odbrojavaćemo svi zajedno od deset. Ne čekajte poslednji sekund da krenete. Već kod dva svi krećete. Jasno? – odzvanjao je eho mog glasa koji je izlazio iz moćnog razglaša. – Deset, devet – odbrojavali smo zajedno.

– Konobari! Vi, baš vi! Neka je polije... da, ti, polij je pićem što uverljivije. Sve mora da izgleda spontano.

Pet, četiri...

„... večeras je sa nama Ženet, naša stalna dopisnica sa Rajskih ostrva. Dobro veče, Ženet.”

„Dobro veče i vama, Kveste.”

„Kod vas je još dan, zaboravio sam.”

„Ništa zato. Kako ste vi u Sjedinjenim Državama?”

„Pamtimo i bolje dane. Razlog je očigledan. Milioni ljudi širom sveta plaše se da putuju na svoju omiljenu destinaciju za odmor i uživanje...”

„Onda imam radosnu vest za sve vas. Nema potrebe za strah na Rajskim ostrvima. Pogledajte iza mene. Na najpoznatijoj gradskoj plaži Porto Plaza, sezona počinje za nešto manje od tri nedelje, a sve već vrvi od ljudi.”

„Radujem se što ponovo vidim prizor iza tebe. Iskreno, verujem da su mnogi naši gledaoci takođe srećni. Posle Nice i Tunisa, neki su mislili da više nikada nećemo da letujemo kao pre.”

„Ne brinite, dragi Amerikanci, pogledajte, u barovima gotovo da nema slobodnih mesta”, kamera je prikazivala hotele i taverne, „ovde su samo nasmejana lica”, objašnjavala je reporterka sa ushićenjem.

„Ženet, da li su tu većinom lokalni stanovnici?”, pitao je Kvest.

„Ne. Nadali su se da će kao i svake godine bar mesec dana pred sezonu imati manje gužve. Kao što vidite, prevarili su se.”

„Osmeh na tvom licu govori sve.”

„Naravno. Ovde volimo sve naše drage goste. Ako oni mogu ovako da uživaju, želimo samo da zajedno s njima šaljemo pozitivne vibracije odavde.”

„Šta vaša vlada preduzima povodom zaštite turista? To pitanje najviše interesuje moje gledaoce...”

„Dragi Kveste, svi na Rajskim ostrvima smo začuđeni zašto ljudi doživljavaju Luritaniju kao nesigurnu destinaciju. Ovde nema opasnosti od terorističkih napada. Naši aerodromi i luke su najbezbedniji na svetu u ovom trenutku. Uskoro naša vlada

priprema najrigoroznije mere u istoriji kako bi se svi turisti osećali sigurnije nego kod svojih kuća.”

„Znači možemo da očekujemo da ćeš nas uskoro izvestiti o tome?”

„Da, učinićemo sve da život i dalje teče normalno bez ove 'nove normalnosti'!”

„Na kraju bih pozeleo da omiljena destinacija Amerikanaca vrvi od ljudi kao što je to bilo pre ove, kako si je nazvala, 'nove normalnosti.’”

„Hvala, Kveste.”

– Sada uđite u kadar – pokazao sam statistima koji su mi bili iza leđa.

„Pokušavam da se odjavim ali... kao što vidiš, zabava na Porto Plazi nikad ne staje”, na desetine mladića i devojaka kružilo je oko nje držeći se za ruke i igrajući u ritmu ča-ča-ča.

„Ne mogu... Ljudi, usred sam snimanja.”

„Ovo su čari emitovanja uživo, zar ne?”, odgovarao je voditelj smeškajući se iz studija u Americi.

„Zaista ne mogu... tako je ovde po ceo dan. Izvinite”, govorila je sa oduševljenjem.

„Zašto ne uključiš nekog uživo da čujemo utiske iz prve ruke? Siguran sam da to žele i naši gledaoci večeras.”

„Naravno. Zašto da ne?”

„Zdravo, odakle dolazite?”

„Mi smo iz Nemačke.”

„Vi?”

„Mi smo iz Japana.”

„Zar niste poranili na Rajska ostrva? Sezona još nije počela.”

„Ovde uvek može da se dođe. Voda i priroda su nestvarni, ljudi su prijatni, i uglavnom je sunčano tokom cele godine.”

„Niste uplašeni zbog terorista? Da li se osećate bezbedno ovde?”

„Pre dolaska ovde sam se plašio. Uveravam sve ljude da nemaju razloga za brigu.”

„Šta vi mislite?”

„Ovde se svako oseća bezbedno. Jedino treba da vas brine da ne izgorite na suncu.”

„Hvala vam. Za CNN, Ženet, s Rajskih ostrva.”

„To je bila Ženet s Rajskih ostrva, sada se vraćamo ponovo u studio...”

– Sec! Gotovo – svi stadoše ukopani u mestu.

– Bravo. Dobro je bilo, ljudi – začu se ogroman aplauz sa svih strana. Osećao sam se mnogo bolje kada sam video Silviju da isto čini s velikim osmehom na licu.

– Bravo, Gregorije!

– Bravo!

– Greg, kakva sam bila? – Ženet je bila nestrpljiva.

– Suvo si zlato. Bolju nemamo na ostrvu – uštinuh je za obraz.

– Obična manekenka – ljubomorno će moja asistentkinja.

– Slušajte svi, bili ste odlični! Danas smo uradili nešto korisno za našu zemlju. Budite ponosni na sebe! Odjavljujem se – predao sam megafon kolegini.

– Gregorije, najbolji si! Volimo tvoju emisiju – čulo se iz nekoliko usta.

– Zaista si majstor svog zanata – išao sam prema Silviji.

– Svidelo ti se? – nastavismo da šetamo bežeći od peska. Kretali smo se ka bulevaru koji se protezao duž Plaze.

– Originalan si, mora se priznati. Malo ko bi se setio da ubaci ono sa plesom ča-ča-ča – pazila je da joj se štikla ne zaglavi između dasaka po kojima je bio rasut pesak.

– U svetu medija je sve već izmišljeno, samo je trik da se malo modifikuje...

– Videćemo kakve će biti reakcije Amerikanaca u toku dana. Istraživanja su jedino merilo.

– Ništa ne prepuštate slučaju?

– Slučajnosti su za slabiće!

Impresivno. „Slučajnosti su za slabiće!” – klik.

– Mogao si da pronadeš prave Nemce. Onaj s lažnim akcentom je možda pokvario opšti utisak.

– Ne mogu da ih stvorim. Taj lik je jedan od trojice na ostrvu koji drže kurs nemačkog.

– Opusti se, nisu sve kritike negativne. Što se mene tiče, već si zadovoljio moje kriterijume.

– Volim kad zadovoljavam kriterijume. To me inspiriše – iznenadio sam je gestikulacijom.

– Glupave dosetke ne prolaze kod mene – drsko je odgovorila. Na granici da me ošamari.

– A šta prolazi kod takvih ženski? – nisam se dao.

– Ako želiš da napreduješ u karijeri, ne možeš samo da misliš na sve što nosi suknju. Čula sam kuloarske priče o tebi.

– Samo one loše, nadam se!

– Prekini, nimalo nisam impresionirana prostačkim forama.

– Bolje je pokušati makar i pogrešno nego nikad!

– Pun si izreka. Samo ne onih koje zaista „pale” kod „ženski” kao što sam ja.

– Duboko u sebi želiš da ti ovo neko govori, al’ avaj, prestaću.

– Mnogo si umišljen. Nemoj nisko da padneš...

– Dobro, pretvorio sam se u moć i brojke... Vidi me... Moć!

– Jedino me interesuju turisti i gde će da letuju ove godine – reče najozbiljnije moguće.

– Videćeš, još jedan ovakav poduhvat u pravom trenutku i turisti će navaliti ponovo kao ranije.

– Ne znam može li ti se verovati zbog malopredašnjeg ispada. Donekle i mogu da razumem Žaka što je sumnjičav u vezi s tobom.

– Nerado je pristao da nastavi s formatom emisije koji vodim – rekao sam pomalo zabrinuto, ali ipak više ljutito.

– Postoji i druga strana. Ne shvata u dovoljnoj meri da su ljudi poput tebe magnet za ljude.

– Ljudi poput mene? Ja sam unikat.

– Vidim.

– Veruj mi, poznajem sve sorte kao svoj džep, a same medije još bolje. Mogu mnogo toga da uradim ovde na ostrvu!

– Ako to nije samo još jedno najobičnije muško puvanje, i ukoliko se uozbiljiš, razume se, mogu da se postaram da napreduješ u *Starsu*. Zanima te to? – bacila je kosku u pravom trenutku.

– Više od svega. Mogla bi to da uradiš?

– Videćemo – zamislila se u vezi s tim. Osetio sam da ipak imam šanse i da je ozbiljna.

– Zaboravićemo to. Nego, pretpostavljam da moj lični napredak treba da bude na obostranu korist?

– Ruka ruku mije.

– Voleo bih da postanem urednik zabavnog programa – pucao sam odmah na visoko mesto.

– Vidi ti njega. On bi preko noći do vrha.

– Kad god mi se ukaže neka prilika u životu, pucam na najviše.

– Ne ide to tako kao što zamišljaš. Polako, korak po korak.

– Ne zanima me nešto tako.

– Zasmehavaš me... Greg. Moraš još mnogo toga da naučiš

– zakikota se.

– Ne znam šta je toliko smešno? Mesto je ionako odavno upražnjeno.

– Žak ga vodi, koliko se sećam...

– Bojim se da ne voli previše zabavni program.

– Ambicioznost je uvek ispred prostakluka. Ići ćemo tako. Založiću se da dobiješ neku drugu, prikladniju priliku... pa ako se dobro pokažeš, ko zna?

– Ubrzo?

– Nakon što Robert objavi svoju antimuslimansku politiku.

– Anti... Šta?

– To će ubrzo postati najzastupljenija tema u medijima. Sva istraživanja pokazuju da će većina da reaguje pozitivno. Pravi je trenutak za to.

– Moja emisija je tok-šou... Kako si mislila?

– Svetske studije pokazuju sve veću snagu skrivenih poruka. Ako će format emisije koji vodiš kanalisati netrpeljivost kao nešto normalno... recimo, kroz zabavu, ili ako će ublažiti negativne efekte po guvernera i partiju, putevi će se samo otvarati za tebe.

– Treba da pričam štosove protiv muslimana? Da provlačim teroriste kroz emisiju?

– Pričao si maločas nešto? Nije valjda maca odmah pojela jezik. Šta bi s tvojim ambicijama najednom?

– Ne brini ti ništa, biće to mačji kašalj za mene.

– Razradićemo to zajedno... Razmisli o tome do večeras.

– Večeras? Zar i na ovaj datum? Misliš li ponekad i na privatan život?

– Posao je život. Čini ga kvalitetnijim!

– Pametna si ti žena. Slušaj, lično ne mrzim nikoga, ali uradiću sve što treba ako je toliko bitno.

– Ova sezona može da uništi sve što smo godinama stvarali. Zapamti, sada su muslimani neprijatelji...

– Ne brini se, odsad ih mrzim.

– I za kraj, da znaš, uskoro treba da dobijemo opsežna istraživanja gledanosti. Tvoju emisiju sam postavila u poseban fokus prvi put – otvori vrata svog mercedesa.

– Ne mogu da izdržim a da ne kažem... Volim moćne žene. To me najviše pali!

– Opet ti! – namršti se. – Podsećaš me na Juniora. Tebe krasi talenti, a njega mogućnosti koje ima jer je sin poznatog oca. Obojica ne shvatate svoje šanse. Ti zato što si seljčina, on zato što se kao mali ložio na krimi-filmove.

– Nije mi baš drago zbog poređenja s njim. Uopšte ne razumem kako neka istorijska ličnost poput našeg guvernera može da odgaja takvog skota.

– Čekaj malo. Sad sam se setila. Vas dvojica se znate? Ti si ga pratio nekad... kad si bio... paparaco-boj – smejala mi se u lice, onako potcenjivački. Čak me je i namerno dotakla po ramenu dok se cerekala. Podsećala me je da još uvek ne pripadam njenoj kasti.

– Kakav je to naziv? Paparaco-boj... nisam ja nikakav boj bio nikada – iznenadila me je što se toga setila. Mislio sam da su svi davno zaboravili jer je bilo „sramota” da neko poznat poput mene može da radi bilo koji drugi posao.

– De, de. Ne duri se odmah – manipulisala je vešto.

– Ni ti nisi oduvek bila visoko na lestvici – odgovorio bih joj drugačije, srećom, na vreme sam se suzdržao.

– Moraš da naučiš da isključiš emocije... štaviše, ne treba da ih imaš. Tako razmišljaju uspešni ljudi – priđe mi bliže uživajući što me je izbacila iz koloseka.

– Siguran sam da me tek čekaju uspesi i slava, samo mi je to bitno – pokušavao sam da promenim temu.

– Ovaj razgovor je predugo trajao... Večeras ćemo se načelno dogovoriti oko Robertovog dolaska u tvoju emisiju. I još nešto – startovala je motor.

– Samo kaži?

– Još se nije pojavio muškarac koji može da zadovolji sve moje kriterijume – okrenu se.

– Tako te volim, zločestu.

– Vidimo se večeras – stavljala je naočare za sunce.

– Vidimo se – mahnuo sam.

– Obuci nešto ozbiljnije. Danas je najbitniji državni praznik – dovikivala je dok je odlazila.

– Kučketina! – čim je zamakla, šutnuo sam kantu za smeće.

– Šta gledate u mene? Gledajte svoja posla – prodrao sam se na nekoliko nedužnih prolaznika.

Izvadih diktafon iz džepa.

Klik.

„Sledeći put nađi prave Nemce. Stop. Večeras obuci nešto ozbiljnije. Stop.”

Klik.

2

*Džekob Siti. Naselje Plebs. Gregov stan.
Sedam sati kasnije...*

Klik.
Zavalivši se u posebno dizajniranom džakuziju, koji su specijalno za mene ugradili posred sobe, buljio sam u TV širok 70 inča koji se nalazio u uglu prostorije. Pena s mene kapala je na sve strane.

Kada je došlo pravo vreme, pustio sam *Džekob TV*, konkurentsku televiziju koja je bila proliberalno orijentisana, s tradicionalnom naklonošću prema Demokratskoj stranci.

Susret sa Silvijom ostavio je snažan utisak na mene. Svaku reč prvog čoveka guvernerovog medijskog tima shvatao sam zaista ozbiljno.

Ako zaista hoću da budem deo tog džet-seta, moram da se uozbiljim i ponašam kao i ostali pripadnici više klase koju je spominjala – mislio sam.

Trebalo bi uključiti biznis i politiku, a sve u cilju daljeg širenja svoje vizije zabavnog programa.

„Sa nama je večeras lider demokrata Martin Polanovič. Gospodine Polanoviču, šta vi mislite o svemu ovom što smo maločas videli? Hoće li Luritanijska uspeti da preživi ukoliko se ponovi prošla osrednja turistička sezona?“, sedeli su zavaljeni u fini crveni kauč, okruženi listovima palmi.